

DE INGEBEELDE ZIEKE

(DER KERNGESUNDE KRANKE)

Komedie in drie bedrijven, vrij naar Molière

door

PETER PFLUG

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE INGEBEELDE ZIEKE - DER KERNGESUNDE KRANKE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PETER PFLUG** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Emilius Cronenberg - metselaar in ruste

Roxana - zijn oudste dochter

Deborah (Debbie) - zijn jongste dochter

Melanie Rozenbrink - zijn huishoudster

Mevrouw Braam - weduwe en buurvrouw

Guido Westerkamp - bekwaam arts

Elektricien - volkse ambachtsman

Meneer Stuit - notaris

Meneer Dolder - Charlatan

DECOR:

De toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de linker korte kant, overwegend vooraan, een deur die voert naar het balkon en het slaapvertrek van Cronenberg. In de rechter korte kant, eveneens overwegend vooraan, 'n deur, waardoor men achterom binnenkomt en waarvan hoofdzakelijk gebruik gemaakt wordt door mevrouw Braam. In de brede achterwand een open doorgang. Links voert die naar de overige vertrekken in het huis, rechts naar de voordeur. Tegen de achterwand een kast. Centraal op de bühne een leunstoel, daarnaast een tafeltje, waarop medicijnflesjes, doosjes met pillen, lepel, karaf met water en 'n glas. Verder 'n geopend etui met bril, 'n handspiegel en 'n tafelbel. Direct in de nabijheid daarvan 'n klein eenpersoons zitmeubel, desnoods voetenbankje, waarop steeds 'n krant en 'n hoop paperassen. Tegen het tafeltje staat 'n wandelstok, met vanonder 'n gummidop. Van 't plafond af hangt aan 'n kabeltje 'n elektrische belknop. Het een en ander allemaal zo ingericht, dat alles binnen handbereik van de zieke is.

VOORWOORD

Aan het gezelschap, dat de vertaling van Molières wereldberoemde komedie "de ingebeelde zieke" ter hand neemt, enige opmerkingen vooraf. Zou de tekst zo nauwgezet mogelijk van het origineel zijn overgenomen, dan waren zonder meer vereist: beroepsacteurs en -actrices, een Bühnenbeeld dat qua aanzicht zo uit de zeventiende eeuw geplukt was, historische costumes en vooral toeschouwers met een sterk inlevingsvermogen. Maar we hebben het over amateurtoneel van begin eenentwintigste eeuw, in een tijdperk, dat de regisseur en zijn gezelschap de toeschouwers direct bereiken moeten en derhalve is de vertaling naar deze tijd toegeschreven. Om een voorbeeld te noemen: de artsen van onze tijd hebben natuurlijk niets meer gemeen met de artsen die Molière, vanuit zijn eigen bittere ervaringen presenteert als ijdele opgeblazen hoogvliegers. Het een en ander is door de voorbije eeuwen achterhaald en de arts van vandaag is nu eenmaal niet meer met 'n levensgrote klisteerspuit te associëren. Zoals gezegd, bij de pogingen dit werk van Molière voor het amateurtoneel open te stellen, moesten andere uitgangspunten gehanteerd worden. Het gevolg daarvan is, een verschuiving van het zwaartegewicht van de artsen naar de zieke, die zich heeft ingebeeld ziek te zijn. Wij weten vandaag, dat iemand ernstig ziek kan zijn, zeker in onze maatschappij, zonder dat dit iets met 'n organische aantasting te maken hoeft te hebben. Het ideeëfix, ziek te zijn, voortkomend uit psychische roerselen, uit levensangst bijvoorbeeld, kan zelfs zulke vormen aannemen, dat het deze of gene arme ziel tot zelfmoord drijft. Dat alles is ten tijde van het verhaal nog geen gemeengoed en voor een argeloze toeschouwer is zo'n zieke een regelrechte simulant, althans, zo denkt de ingoede ziel Melanie Rozenbrink erover, die zelfstandig metselaar Cronenberg niet anders kan bestempelen als een kerngezonde zieke. Maar dat bestaat gewoonweg niet. Of men is kerngezond, of men is ziek. En meneer Cronenberg is echt ziek, psychisch of geestelijk, al naar men het noemen wil. Een in feite eenvoudige man, die met hard werken en volledige inzet omhoog geklommen is en zijn twee dochters een opleiding geeft, waarvan hij zelf niet eens heeft kunnen dromen. Maar de jaren hebben hem ingehaald, zijn zaak heeft hij inmiddels moeten opgeven en nu heeft de angst hem in de greep. En welke angst! Zijn dochters, notabene door zijn eigen toedoen voorbestemd tot "iets beters", zullen, zo vreest hij, hun eigen weg gaan, de voormalige metselaar, in weerwil van het feit, dat hij tenslotte zelfstandig geworden is, verachten en hem in eenzaamheid laten sterven. En plotseling kan hij dan niet meer

zonder hulp lopen, opeens is hij een zielig oud wrak. En wie zal 't over zijn hart krijgen een hulpeloze oude man in de steek te laten? Voor alle duidelijkheid: hij spéélt niet de zieke, hij is het wérkelijk! De terugslag van het psychische op het organische is een van de vele listen des mensens onderbewustzijns, die ieder van ons in zich draagt. Hij kan werkelijk niet meer alleen lopen, maar de artsen kunnen geen organische oorzaken ontdekken, omdat het euvel vanuit dat magische (toen nog) onbereikbare gebied komt. De beklagenswaardige Cronenberg is er echter heilig van overtuigd, dat de heren doctoren hem niet meer "willen" helpen, omdat ze hem hebben opgegeven. En nu heeft bij hem de mening postgevat, dat hij zichzelf kan genezen en legt hij er zich op toe zijn heil te zoeken bij charlatans en bedriegers. En dan komt eigenlijk pas de diepere zin van dit circa driehonderd jaar oude meesterlijke én menselijke verhaal aan de oppervlakte, namelijk, hoe hij door hernieuwd contact met mensen van allerlei kunnen, met kwade en goede bedoelingen, van zijn ziekte genezen wordt en, van zijn levensangst verlost, ook zijn lichamelijke gebreken weet te overwinnen. Wie de grote Molière kent, weet, dat hij geen kans voorbij liet gaan zijn ernstige onderwerpen zonder de geringste schroom met komische situaties te vermengen. Zijn voorbeeld is in deze vrije vertaling met respect gevolgd. De gegeven komische situaties zijn in alle tijden te plaatsen, want zij blijven in alle jaren, c.q. eeuwen, hetzelfde effect hebben: het afgeluisterde gesprek, de verklede persoon, de schijnbaar dode, misverstanden hier, misverstanden daar. Het is allemaal uit het origineel waarheidsgetrouw overgenomen. Dat dit alles niets meer te maken heeft met waarschijnlijkheden en realistische mogelijkheden, maar met de onsterfelijke ingrediënten van het theater pur sang, moge duidelijk zijn. Het spel wordt immers gespeeld om het spel. Maar om nog even op de hierboven aangehaalde kenners van Molière terug te komen: sommigen zullen niet meteen weten of ze de gele dan maar meteen de rode kaart moeten trekken. Maar is dat van wezenlijk belang voor de toneelliefhebber, die in het heden, via een alleszins acceptabele wijze met het verleden uit de zeventiende eeuw geconfronteerd wordt? Laten we dan liever de grote meester Molière zelf aan het woord, die eens gezegd heeft: "Je prends mon bien, ou je le

trouve". In het Nederlands zo ongeveer: "Als ik ergens iets geschikts ontdek, dan neem ik 't en doe er iets mee". Met trots, dat het mij vergund was me de gedachten van de grote meester eigen te mogen maken,

uw vertaler.

EERSTE BEDRIJF

Emilius zit in ochtendjas, waaronder pyjama, en met pantoffels aan, in de leunstoel, met een deken over z'n knieën. Op schoot heeft hij 'n dik boek en als het spel begint, heeft hij in de linkerhand 'n lepel en in de rechter 'n medicijnflesje. De houding van de linkerhand is merkwaardig verkramp, later blijkt, dat hij 'n thermometer onder z'n linker oksel klemt, hij telt de druppels uit 't flesje af.

Emilius: ...Drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen, tien. *(stokt)* Of moeten het er vijftien... *(het flesje voor z'n ogen houdend)* Dat moet er toch op staan! Alweer zo klein geschreven, dat men het niet lezen kan! M'n bril! *(zet flesje op tafel, haalt met rechterhand bril uit geopend etui, zet 'm op, angstvallig lepel in 't oog houdend, tast naar flesje, beroerd echter het etui, geïrriteerd)* Verdomde rotprul... *(gooit 't van zich af, morst daarbij de druppels)* m'n druppels! *(woedend)* Alles moet je ook zelf doen. Niemand die zich ook maar 'n beetje om je wil bekommeren. Twee dochters, geen van beiden kijkt naar de zieke vader om. De huishoudster, 'n personage dat je gewoon laat verrekken en 'n echtgenote, die gaat liggen en doodleuk sterft. En ik maar zien hoe ik met alles klaar kom... *(neemt flesje, leest etiket)* Ieder uur tien druppels. Dus toch. *(telt weer druppels op de lepel af)* Een, twee, drie... en? Leeg! Nu krijg ik m'n druppels niet op tijd, omdat dat personage vergeten heeft tijdig naar de apotheek te gaan! Eruit gooien! Vandaag nog! Tien druppels, die het verschil kunnen maken tussen leven en dood! *(drukt, de lepel horizontaal houdend, op de drukker van de elektrische bel, geen geluid)* Nog altijd kapot! Niet eens de elektricien heeft ze besteld! *(neemt handbel, klingelt woedend, niemand roert zich)* Komt niet. Niemand komt! Sterven laten ze je, eenzaam, als 'n oude blinde hond... Niettemin... drie druppels zijn beter dan geen... *(proeft na, grijpt vervolgens de handspiegel, steekt tong uit, bekijkt die aandachtig)* Altijd nog beslagen? Nee, eigenlijk mooi rood,.. maar die scheurtjes, louter scheurtjes! Verschrikkelijk, die scheurtjes... O god, ik zal toch niets aan m'n tong hebben?! *(bladert opgewonden achterin 't boek)* Eens zien... o... p... q... reukzin, rugklachten, spataderen, spierpijn... aha, hier de T... tandbederf, tering, tong!. Bladzijde 478... *(bladert terug, leest)* De tong. Het bij dier en mens vlakke, van voren spitse en van achteren brede... *(neemt spiegel en controleert)* Van voren spits... van achteren breed... Klopt! *(vol bewondering)* Wat in dat boek staat, klopt helemaal! *(leest verder)* van slijmhuide overtrokken spierorgaan, dat beweeglijk op de bodem van de mondholte ligt... *(probeert)* Ja ja, beweeglijk! Altijd nog

beweeglijk! *(leest)* De tongrug heeft bij gezonde mensen een bleekrode kleur! *(kijkt in spiegel)* Bleekrood, juist! Maar toch ben ik ziek! *(weer lezend)* Hier, kijk, hier heb je 't al! Tongontsteking! O god in de hemel, misschien heb ik wel tongontsteking! Daarom al die scheurtjes! *(leest opgewonden)* Op de tongrug, en ook in de rest van de mond, verschijnen hoogrode onregelmatig gevormde vlekken en stippen... *(controleert in spiegel)* Nee, gelukkig geen vlekken en stippen. Niets te zien! Maar ik heb 't immers ook niet aan de tong. Ik heb 't gegarandeerd aan de nieren... *(geschrokken)* Alle donders, helemaal vergeten: m'n temperatuur! Als ik 's morgens vroeg om elf uur temperatuur heb, ben ik verloren... *(haalt thermometer uit oksel, leest af)* 37,2. Niettemin, komma twee! En wie weet of dat ding goed functioneert... Maar ik heb 't aan de nieren! Ik weet 't zeker, ik heb 't aan de nieren. *(slaat boek open, daar waar 'n boekenlegger ligt, leest)* Elke nierziekte verandert de hele lichamelijke huishouding! *(ontzet)* Dat is 't! De hele lichamelijke huishouding geruïneerd! Grote god! *(leest)* Zij komt tot uiting in hoofdpijn..., heb ik... in matheid... ja ja, ben ik! De hemel weet hoe mat ik ben... bleekheid... *(kijkt in spiegel)* Nee, bleek ben ik niet, integendeel, hoogrood! Allemachtig, bloedaandrang in m'n hoofd! Mijn pols... waar is ie dan... hier... *(voelt)* hij eraast en raast! Mijn hart... het bonst tot in m'n oren... Koude omslagen... koude omslagen op m'n hoofd, op m'n hart... bloedzuigers achter de oren, bloedzuigers... en ze laten me alleen!!! *(belt woest met de handbel)* Niemand hoort me, niemand! *(belt niet meer, maar schreeuwt)* Klingelingeling! Klingelingeling! Roxana! Deborah! Melanie! Klingelingeling! Ongehoord! Ongehoord! Ik arme zieke! O nee, ze laten me gewoon kreperen! Klingelingeling!

Melanie: *(achter Bühne)* Ik kom al, ik kom al... *(op van midden links)*
Ben er immers al.

Emilius: Nu ben je er pas, ja.

Melanie: Afgejakkerd heb ik me, uwentwege! En ook nog m'n hoofd gestoten en dat doet zeer, oh, oh... misschien is 't wel hersenschudding! Zoekt u toch eens in dat dikke boek van u op, wat men tegen zoiets doen moet!

Emilius: Ik zal je...

Melanie: U denkt steeds dat u de enige zieke op de wereld bent, maar er zijn ook nog genoeg anderen die lijden... oh, oh...

Emilius: Ik heb me hier hees zitten te schreeuwen.

Melanie: *(voelt opeens niets meer, heel gewoon)* En ik heb me uwentwege 'n gat in m'n hoofd gestoten, dus staan we quitte.

Emilius: Je hebt helemaal geen gat in je hoofd.

Melanie: En u bent helemaal niet ziek.

Emilius: Jij... jij...!

Melanie: Welja, schreeuwt u maar: "Ik gooi je eruit!" Dat hoor ik toch iedere dag. Maar ik ben er nog steeds, nietwaar? Maar schreeuwt u maar, dat lucht op. En desondanks blijf ik toch! Dat heb ik beloofd aan 'n lieve goede vrouw, die nu dood is.

Emilius: (*is geraakt, zoekt nieuw onderwerp*) Waar is Deborah?

Melanie: Debbie? Waar zou die nu zijn?

Emilius: (*buiten zichzelf*) Waar is ze?

Melanie: Zoals elke voordemiddag, op school.

Emilius: En juffrouw Roxana?

Melanie: Roxana?

Emilius: Je zou niet steeds Roxana zeggen! Juffrouw Roxana heet dat! Zo hoort 't, ik zeg 't immers ook!

Melanie: Als u uw eigen dochter juffrouw noemt, omdat u denkt, dat 't anders niet voornaam genoeg klinkt, moet u dat zelf weten. Maar ik heb Roxana toen ze klein was haar luiers verschoond en derhalve zeg ik niet u tegen haar.

Emilius: Ik wil weten waar ze is!

Melanie: Roxana is naar haar vioolles op het conservatorium, dat weet u toch.

Emilius: Aha. Maar jij gaat niet naar school en niet naar 't conservatorium en je was er net zo min toen ik riep! Jij loopt te lanterfant!

Melanie: Meneer Cronenberg, ik...

Emilius: Je laat me hier moederziel alleen!

Melanie: Ik eh...

Emilius: Je laat me hier sterven!

Melanie: Nou, tot nu toe bent u toch nog tamelijk monter.

Emilius: (*terugzakkend*) Ziek ben ik, doodziek!

Melanie: Als alle zieken zo gezond waren als u, konden de artsen gaan stempelen.

Emilius: (*schreeuwend*) De artsen? De artsen hebben me opgegeven!

Melanie: Die hebben 't inderdaad opgegeven u te behandelen, omdat u kerngezond bent.

Emilius: Kerngezond? Ik kan niet meer alleen opstaan, ik moet me laten helpen. Ik kan me alleen nog maar moeizaam met 'n stok voortbewegen Ik moet me laten leiden als 'n klein kind! Dat noem jij kerngezond?

Melanie: Meneer Cronenberg, toen u nog iedere dag naar de bouwplaats ging, om uw metselaars achter de vodden te zitten, in

weer en wind, steeds maar weer de ladder op tot de vierde en vijfde etage, toen mankeerde u niets. Maar nu u zich te rusten hebt gezet, omdat u met de verkoop van uw huizen zoveel geld hebt verdiend dat 't je er niet goed van wordt...

Emilius: Melanie!

Melanie: ...Sindsdien doet u uw uiterste best u in te beelden dat u ziek bent

Emilius: O zo. Dus dat ik niet meer zelfstandig kan opstaan, maak ik mezelf wijs. En ook dat ik nauwelijks nog kan gaan! Mens, opgegeven ben ik! Opgegeven door het geheim verbond van artsen!

Melanie: Als de professor u toch zelf zegt, dat hij niets kan vinden!

Emilius: De professor! Geschreeuwd heeft ie tegen me, de ongelikte beer! U moet zich eens laten nakijken, heeft hij me toegebruld!

Melanie: Omdat u 'm verweten hebt, dat hij misschien verstand had van eksterogen, maar dat dat dan ook alles was! U maakt toch iedereen knettergek met uw ziekte! En dat, terwijl u kerngezond bent!

Emilius: (*jammerend*) Melanie! Niet meer alleen kunnen opstaan, je leiden laten als 'n kind, dat is toch verschrikkelijk! Dat is 'n vloek! Met mij loopt het ten einde Melanie... Maar dat is immers precies wat jullie willen. Kreperen moet ik, als 'n blinde hond! Daarom laten jullie me ook allemaal alleen.

Melanie: Meneer Cronenberg, ik zei 't immers al: Debbie is naar school en Roxana naar 't conservatorium. Bovendien zal ze d'r wel zo aankomen. En ik heb toch godweet ook m'n bezigheden.

Emilius: Melanie, denk aan m'n arme vrouw. Op haar sterfbed heb je haar beloofd voor me te zullen zorgen.

Melanie: Dat is niet waar.

Emilius: Melanie!

Melanie: Meneer Emilius Cronenberg, als 't om de waarheid gaat, ben ik heel precies.

Emilius: Je hebt m'n arme vrouw dus niets beloofd?

Melanie: Meneer Cronenberg, u bent 'n meester in 't verdraaien van woorden.

Emilius: Je hebt 't haar dus wél beloofd!

Melanie: Heb ik niet!

Emilius: Zo net heb je het toegegeven.

Melanie: Ik heb uw arme vrouw beloofd...

Emilius: Dus toch! Dat is mij voldoende.

Melanie: ...Voor Debbie en Roxana te zullen zorgen als 'n moeder. Over u heeft ze met geen woord gerept, omdat ze wist, dat u er zelf wel voor zou zorgen dat u niets tekort komt.

Emilius: Niet eens de elektricien heb je besteld. De bel is nog steeds kapot,

Melanie: U weet toch zelf wel hoe lang 't tegenwoordig duurt voordat zo iemand eindelijk eens komt opdagen. En bovendien heeft Roxana u toch die handbel gebracht. Daarmee maakt u lawaai genoeg. Wat moet u dan nog met 'n elektrische bel?

Emilius: M'n druppels heb je me ook niet bezorgd.

Melanie: Wat voor druppels?

Emilius: *(toont leeg flesje)* Hier, leeg.

Melanie: *(wijst op tafeltje)* Daar staan er genoeg die nog halfvol zijn, neemt u die maar eerst.

Emilius: Jullie komen er nog wel achter, jullie allemaal! Ik word weer gezond! Ook zonder arts! Hier komt geen arts meer in huis! Als nog iemand van die ijdele opgeblazen hoogvliegers het durft te wagen hierheen te komen, gooi ik 'm er eigenhandig uit. Ik genees me zelf! Mevrouw Braam, die heeft tenminste nog hart voor me. Met het boek, dat ze me gebracht heeft, genees ik me zelf. Hier, "elkeen z'n eigen arts"! 1024 pagina's! Daar staat alles in.

Melanie: Dat boek ja, dat is wat u nog mankeerde. Als een gezond iemand dat helemaal doorneemt, is 't al 'n half lijk... Ja ja, en uit u 'n lijk te maken... best mogelijk dat daar iemand in geïnteresseerd is,

Emilius: *(tot van midden rechts opkomende Roxana)* Roxana!

Roxana: Goedemorgen papa! *(kusje op z'n wang)* En, hoe gaat 't vandaag?

Emilius: Slecht. Zeer slecht. Zoals steeds. Vreselijke uren heb ik achter me. Helemaal alleen. Van iedereen verlaten. Waar kom je vandaan?

Roxana: Van 't conservatorium.

Emilius: Roxana, dat kan zo niet verder. Ik moet met je praten.

Roxana: Jeetje papa, wat is er dan?

Emilius: Niet nu. Eerst moet ik weer op adem komen. Breng me naar 't balkon. Ik moet m'n longen doorluchten. Elke ademtocht kost me 'n halve liter lucht. Ik moet m'n reservelucht bijtanken. Staat alles hier in dit boek. *(Melanie en Roxana grijpen hem onder z'n armen, trekken hem langzaam omhoog, terwijl hij kreunt en steunt)* Een wrak... een menselijk wrak... m'n stok! *(Roxana geeft stok, beiden leiden hem naar deur links)* De bel! *(Roxana grijpt bel, stopt ze in de zak van z'n ochtendjas, alledrie af)*

Braam: *(na kort klopje op via deur rechts, rondspiedend, luistert gespannen, dan vlug naar het zitbankje met papieren, doorzoekt alles)* Nog niets, helemaal niets... de aftandse ouwe zeur! *(hoort*

gerucht achter deur links, weer vliegensvlug af via deur rechts)
Melanie: *(met Roxana op van links)* Zolang hij ademt, hebben wij tenminste rust.
Roxana: *(onzeker)* Wat zou papa met mij te bespreken hebben?
Melanie: Wie weet, wat hij zich nu weer voor onzin uitgedacht heeft.
Roxana: 't Zal ons toch niemand gezien hebben? En we zijn toch al zo voorzichtig, Guido en ik... En Debbie zegt geen woord, dat weet ik zeker. Maar je kunt uiteindelijk ook niet overal op bedacht zijn. En overigens is 't toch diep treurig dat 't allemaal zo stiekem moet gaan. We doen toch niets verkeerd!
Melanie: Zeker weten van niet.
Roxana: Nou dan! We houden werkelijk van elkaar, eerlijk! En ik kan me niet voorstellen dat ik nog zonder Guido zou kunnen leven.
Melanie: Tegen die ziekte bestaat maar één remedie: trouwen.
Roxana: Melanie, als papa erachter komt dat Guido arts is, dan... dan...
Melanie: Dan veracht hij je, ontfermt je, gooit je het huis uit! Jij bent dan van 'm verlost en kunt trouwen. Wat wil je nog meer?
Roxana: Dat kan ik papa niet aandoen. In onmin kan ik niet van 'm scheiden. Hij bedoelt 't immers goed Melanie. Hij doet alles voor me. En wat ik 'm ook maar vraag, ik krijg 't van 'm.
Melanie: Hij heeft immers ook geld genoeg. Aan z'n huizen heeft hij waanzinnig verdiend, dus kan hij ook gemakkelijk wat kleingeld laten springen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto